

Szerző: -S

Cím: Bucsú a propellertől

Forrás: Virovato

Bvr

(Hely)

1918 XII 21

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda)

Hely

Idő

Személy

385.63

"1918"

Bucsú a propellertől

Szombaton reggel még boldogan — már amennyire mostanában szabad ezt a szót használni — szálltam hajóra a budai lánc-hidfőnél, hogy a pesti Füzest-hidfőhöz jussak. Az az ember aki még ma sem államtitkár, sem kormánybiztos, boldog lehet, ha gépkocsi hiján egyáltalában olyan valami alkalmatosságra szállhat, ami gyalgó lábainál gyorsabban juttatja utja céljához. Nem boldogság-e ma, amikor Sándor Pál villamos trónfosztottsága vagy villamos kivégzése után is minden megállónál nagygyűlésnyi tömegek táboroznak a sátoros ünnepek alkalmával föltűnő kocsikon emberfürtök lógnak, nem boldogság-e ilyenkor fittyet hányni erre a szárazföldi járműre és — hajóra szállni, ahol nem lökdösnek, nem szorítják ki a belemet, nem tépik szét a ruhámat.

Igaz, hogy nem sokáig tart ez a boldogság, de legyünk szerények! Öt-hat percig himbálózunk még a kikötőben, — még ezt az egyet várjuk meg, mondja talán a jóindulatu kormányos, amint látja, hogy a part mentén kocognak az emberek, végre mégis elindulunk.

Nem tart ez a dunai út tíz percig sem; de ez idő alatt óriási területeket bejárunk mindennél sebesebben rohanó képzeletünkkel. Tér és idő végtelenén át repülünk a mulba, föllevenítjük képzeletünkben, újra élvezzük csöndesedő szívünkben a régi szép hajóutakat. Föl a Dunán Pozsonyig és vissza — egyedül, pihenve, víz és ég között nyári verőfényben fürödve édes semmittevésben, legföljebb egy szép könyvvel társalogva, itt-

ott kis parti városokban kiszállni, régi házak, multról mesélő kastélyok, várromok között járnunk...

Keserves, füstös, verejtékes, hosszú vasúti utazás után Fiumében vagy Triesztben hajóra szállni, Velenczéig meg sem állni... Gyönyörű, holdas éj, két lengyel mágnás hölgyről leomlik a gög, mint izzó naptól a fullasztó öltözet. Aludni nem tudnak, legalább beszélgetni kell nekik a férfival, akit a véletlen melléjük adott, Legalább beszélni kell nekik a szerelemről, amelyet az egyik, a fiatal özvegy oly rövid ideig élvezett, a másik, a huga, nem is fojtott mohósággal vár.

De csak beszélnek, érinteni sem lehet őket. Néhány lépésnyire tőlünk szőke bécsi leány, aki nem beszél, csak néz reám beszédes kék szemével. Egy félóra múlva már ott ülök mellette, és reggel könnyű szívvel vihetjük el a két lengyel hölgy megvető pillantásait...

Meran, Arco után kopár, sziklás utakon kapaszkodva jutunk Rivába. Ujabb szörnyűség hajóra szállani a Garda-tón. Szelid sirályok kezeinkből kapkodják a kenyérdarabokat, ezek jutnak eszünkbe, amikor a Duna sötét szürkés-barnás hullámhintáin ringatózó sirályokat látjuk. Milyen hihetetlen kék ott a tó meg az ég! Újév napján ingujjra vetkőzve evezünk a csodaszép tavon, megyünk Isola di Gardaba, szenvedve Lucieval, a kis francia asszonnyal, akit a bajor anyós sárkány szemekkel őriz. Catullus barlangja, áldott legyen szent homályod, ahova a vén asszony nem mert leereszkedni s mi kicserélhessük első, boldog csókjainkat. Nem a Catullus elégiáinak, hanem

Ovidius szerelmi verseinek hangulata forrasztott itt össze bennünket és ezután már csak győzelmes lehetett acsatánk. A csónakázástól

a kedves agg nő annyira elbágyadt, hogy a dus ebéd után már félálomban tért pihenőre.... És a délután, az egész gyönyörű délután a mienk volt. Aaloból Gerdociába egy ugrás, közben az út mentén fák, bokrok közé rejtőző kis vendéglő, csöndes, barátságos, terraszos szobácskával, fehér kenyér, piros bor és piros szerelem....

Mindezt hányszor újra élveztem gondolatban tíz perces dunai hajóuton s most ennek az olcsó szórakozásnak és vége! Pedig egyébként is hogy megkedvesedtek, megtisztulhat ezek a kis propellerek a háboru alatt! Minden leromlott, lezüllött, minden gyötört, bosszantott bennünket, csak a propeller lett jobb, szebb. És most ez is sztrájkol, mert nincs szén.

Uram, uram, Domony Móric vezérigazgató uram, nézzen utána, hogy tavaszra, ha ugyan még addig élünk, legyen szénük ezeknek az öreg Duna hátán futkosó kis fehér hajóbogaraknak. Mert mi már alig mehetünk Passauig, Velenczéig, a Garda-tóig, legyen hát legalább tíz nyugodt perc loholó életünkben, amikor behunyt szemmel újra láthatjuk a tünt napok boldog szépségeit.